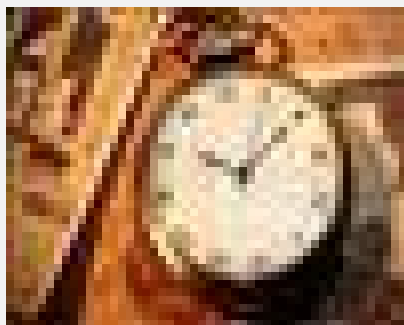

یکشنبه 10 اردیبهشت 1396 - 3 شعبان 1438 - 30 آوریل 2017

خروج نیروهای انگلیس از خاک ایران پس از استقرار دولت کودتا (1300ش)

خروج نیروهای انگلیس از خاک ایران پس از استقرار دولت کودتا (1300ش)

پس از تثبیت دولت کودتایی سیدضیاءالدین طباطبایی و آسوده خاطر شدن دولت انگلستان از تامین منافع خود در ایران و با استقرار نیروهای ایرانی در مناطق حساس، در دهم اردیبهشت 1300، قوای انگلیسی متشکل از 2300 انگلیسی و 9300 هندی، به منظور خروج از کشور، از قزوین به طرف همدان حرکت کردند. انگیزه اصلی انگلستان برای خروج نیروهایش از ایران، کاستن از مخارج سنگین اداره این عده و برطرف شدن خطر بلشویک‌ها در روسیه بود.

تصویب قانون خلع ید از شرکت نفت انگلیس توسط مجلس شورای ملی (1330ش)

پس از ملی شدن صنعت نفت، دولت ایران تصمیم گرفت که دست انگلیسی‌ها را از شرکت نفت ایران کوتاه کند بنابراین لایحه‌ای به مجلس برد که طی آن، از انگلستان در امور نفت ایران، خلع ید و سلب اختیار می‌شد. با تصویب این قانون، کارمندان انگلیسی از شرکت نفت اخراج شدند و صنعت نفت به دست ایرانی‌ها افتاد. انگلستان که منافع خود را از دست رفته می‌دید، به سازمان ملل و دیوان بین‌المللی دادگستری در شهر لاهه هلند شکایت برد ولی دیوان، حکم به نفع ایران داد، در نتیجه، روابط سیاسی ایران و انگلستان قطع گردید. انگلیسی‌ها که مصدق را عامل اصلی این واقعه می‌دانستند، تصمیم به برکناری مصدق و فشار به شاه گرفتند که حوادث متعدد بعدی را به وجود آورد.

قطع رابطه جمهوری اسلامی ایران با رژیم مصر (1358ش)

محمد انور سادات رئیس جمهور مصر به خاطر خیانت به آرمان فلسطین و امت اسلام و امضای قرارداد ننگین صلح با رژیم اشغالگر قدس با فشار دولت استکباری ایالات متحده آمریکا، موسوم به پیمان کمپ دیوید، مورد انزوای کشورهای اسلامی از جمله جمهوری اسلامی ایران قرار گرفت و با دستور امام خمینی(ره) در چنین روزی، دولت جمهوری اسلامی با دولت مصر قطع رابطه کرد. امضای قرارداد خائنانه بین مصر و اسرائیل که بدون توجه به خواسته‌های مشروع ملت فلسطین و مصالح امت اسلام انجام گرفت، به معنای صّحّه گزاردن به تجاوزات صهیونیسم بین الملل و پایمال کردن حقوق مردم فلسطین که سرزمین آنها مورد تجاوز اسرائیل غاصب قرار گرفته است، می‌باشد. این قرارداد که تحت نظر آمریکا تنظیم شده بود، جز استقرار اسرائیل در سرزمین‌های اشغالی فلسطین و تثبیت آن به عنوان یک دژ استعماری در منطقه و ذلت و خفت و اسارت مردم مسلمان نتیجه‌ای در بر نداشت. انور سادات مدتی بعد، به جرم انعقاد این قرارداد ننگین در حین برگزاری یک رژه نظامی، مورد هدف رگبار خالد اسلامبولی، افسر غیرتمند مصری، قرار گرفت و به کیفر اعمال خویش رسید.

اشغال مسلحانه سفارت ایران در لندن (1359ش)

پنج روز پس از شکست حمله نظامی آمریکا به ایران برای آزادسازی گروگان‌ها، سفارت این کشور از دست دانشجویان مسلمان پیرو خط امام و وقوع حادثه طیس، پنج مرد مسلح، سفارت ایران در لندن را به اشغال خود درآورده و تمام بیست کارمند ایرانی شاغل در سفارت را به گروگان گرفتند. این عده که خود را عرب ایرانی معرفی کردند، خواهان آزادی زندانیانی شدند که از چندی قبل در رابطه با حوادث انفجار در جنوب کشور در بازداشت به سر می‌بردند. آنان همچنین عنوان کردند که به محض اینکه ایران گروگان‌ها را از بند رها سازند، دیپلمات‌ها، گروگان گرفته شده را آزاد خواهند کرد. این تروریست‌ها همچنین درخواست کردند تا یک هواپیمای اختصاصی در اختیار گروه قرار داده شود تا همراه گروگان‌ها از انگلیس خارج شوند. دولت ایران با هیچ یک از درخواست‌های مهاجمین موافقت نکرد تا اینکه تروریست‌ها پس از ناامیدی از دستیابی به خواسته‌ها، سفارت ایران را در لندن منفجر کردند و 2 نفر را به شهادت رساندند. این اشغال و گروگان‌گیری، بازتاب وسیعی در جهان پیدا کرد. گفته می‌شد این توطئه در حقیقت به دنبال تباری پنهانی آمریکا و انگلیس علیه انقلاب اسلامی ایران، صورت گرفته است، هرچند اقدامات خرابکارانه مزدوران رژیم بعث عراق نیز در این میان قابل توجه است.

روز ملی خلیج فارس

نام تاریخی این خلیج، در زبان های گوناگون، ترجمه عبارت خلیج فارس یا دریای پارس بوده است . خلیج فارس پس از خلیج مکزیک و خلیج هودسن، سومین خلیج بزرگ جهان به شمار می آید. به سبب وجود منابع سرشار نفت و گاز در خلیج فارس و سواحل آن، این آبراهه در سطح بین المللی، منطقه ای مهم و راهبردی به شمار می آید. زمین شناسان معتقدند صورت نخستین خلیج فارس در کنار دشت های جنوبی ایران تشکیل شد و به مرور زمان ، شکل ثابت کنونی خود را یافت. خلیج فارس اصلی ترین نامی است که از کهن ترین منابع بر جای مانده است. جغرافی دانان و تاریخ نگاران اسلامی، همچون طبری، مسعودی و یعقوبی به اتفاق در کتب خطی به جای مانده از خود اذعان دارند که تمامی

در جمهوری اسلامی ایران، سوّم شعبان، سالروز ولادت باسعادت امام حسین(ع)، به عنوان روز پاسدار، نام‌گذاری شده است. پاسداران انقلاب اسلامی در ایران با تأسّی به شجاعت، مردانگی، استواری، ایمان و فضایل اخلاقی امام حسین(ع)، در راه حفظ آرمان‌های والای اسلام و انقلاب اسلامی و نیز حراست از تمامیت ارضی جمهوری اسلامی، صحنه‌هایی فراموش نشدنی و حماسه‌هایی با شکوه آفریدند و خود، سرمشق جوانان مؤمن و آزادی‌خواه جهان شدند.

ولادت امام حسین(ع) (4 ق)

سید جوانان اهل بهشت، ریحانه‌ی باغ رسالت، یکی از دو گوشواره‌ی عرش خدا، خامس آل عبا، سرور آزادگان جهان، حضرت امام حسین(ع) در سوم شعبان سال چهارم هجری در مدینه‌ی منوره به دنیا آمد. ابوعبدالله، کنیه و سید شباب اهل الجنه، سبط النبی، مبارک و سیدالشهدا از القاب آن حضرت می‌باشند. اخبار و احادیث گوناگون در فضایل و مناقب آن بزرگوار از شیعه و سنی فوق تواتر است. نام آن حضرت، زینت بخش تاریخ انسانیت و قیام او سرخط و الگوی قیام‌ها و نهضت‌های جهان است. آموزشگاه فداکاری را او یگانه آموزگار است و دانشگاه شهامت و شهادت را او یکتا استاد. پیامبر اکرم درباره‌ی نواده‌ی گرامی خویش فرموده است: حسین را در دل‌های مؤمنان، محبتی ژرف و پنهان است و او دری از درهای بهشت می‌باشد. سوگند به آن که جانم به دست اوست که حسین در آسمان‌ها، بیش از روی زمین به عظمت یاد می‌شود و او زیور آسمان و زمین است.

درگذشت "رابرت بویل" فیزیک‌دان و شیمی‌دان معروف انگلیسی (1691م) (ر.ک: 26 ژانویه)

رابرت بویل که در دنیای شیمی آوازه خاصی دارد، فرزند یکی از ثروتمندترین افراد جهان قرن 17 میلادی بود، اما جالب این است که بر اساس اعتقادات پدرش که یک کنت سرشناس و متمول به حساب می‌آمد، باید در دامان روستاییان تهیدست پرورش پیدا می‌کرد تا به عنوان مردی کوشا و سختی کشیده تربیت شود. رابرت ژانویه 1627 در کاخ لیزمور در منطقه واترفرود ایرلند چشم به جهان گشود و در همان دوران کودکی این توانایی را پیدا کرد که به زبان‌های مختلفی نظیر لاتین، یونانی و فرانسوی صحبت کند. در آستانه 8 سالگی، مادرش را از دست داد و به دنبال آن راهی کالج اتون انگلیس شد و پس از 3 سال تحصیل، سال 1641 به همراه مربی خصوصی فرانسوی خود راهی ایتالیا شد. او زمستان آن سال را در فلورانس ماند و به مطالعه برخی نظریه‌های گالیله پرداخت. این در حالی بود که گالیله بسیار پیر و فرتوت شده بود، اما مرگ این اخترشناس شهر موجب شد تا رابرت بویل به اخترشناسی، مکانیک و به طور کلی علوم جدید علاقه مند شود. همین علاقه در 20 سالگی و زمانی که راهی لندن شد، تأثیر زیادی در عضویت او در یک گروه علمی تجربی داشت. رابرت بویل در آستانه انجام تحقیقات تجربی مختلف خود به این نتیجه جالب توجه رسید که هیچ گاه نمی‌توان صحبت‌ها و نظرات دیگران درباره فرآیندهای علمی را مبنای تصمیم‌گیری قرار داد و این خود شخص است که باید دست به تجربه بزند. گفته می‌شود ایده‌های بویل طرفداران زیادی پیدا کرده بود و او حتی موفق شده بود گردهمایی‌هایی را تشکیل دهد که به آنها عنوان جلسات ناپیدا (نامرئی) را داده بودند. او در سال‌های بعد، در حالی که همچنان به نظرات مبتنی بر دیدگاه تجربی خود اصرار داشت، موفق شد تا با همکاری دانشمندان سرشناس آن دوران یعنی رابرت هوک که اتفاقاً هم نام هم بودند، ثابت کند که صدا در محیط خلا منتشر نمی‌شود. یکی از نکات جالب توجه زندگی شخصی رابرت بویل، توجه ویژه او به حیوانات و احترام به حیات آنها بود. او از آنجا که دوست نداشت حیوانات را با انجام آزمایش‌های مختلف بیازارد، نمی‌توانست عملاً ایده‌های خود درخصوص فرآیند تنفس در محیط‌های خلا & Dagger را بررسی کند. تحقیقات این دانشمند بزرگ، او را بتدریج به سوی شیمی و دنیای مملو از هیجان آن کشاند. او در این علم پیشرفت‌های زیادی را به ثبت رساند که از آن جمله می‌توان به کشف عنصر فسفر و در نهایت ساخت نخستین کبریت اشاره کرد. بویل هیچ گاه ازدواج نکرد. برخی از دوستان او گفته‌اند که او احتمالاً فرصت فکر کردن به زندگی مشترک را نداشته است.

تولد "فردریک گائوس" منجم و ریاضی‌دان نامی آلمان (1777م)

شارل فردریک گائوس، ریاضی‌دان نابغه آلمانی در 30 آوریل 1777م در شهر بُرونشویک آلمان به دنیا آمد. وی از کودکی، شوق و استعداد زیادی در ریاضیات داشت؛ به طوری که در نوزده سالگی بعضی از مسائل ریاضی را که لاینحل مانده بود کشف کرد. گائوس در 24 سالگی کتاب تجسّسات حسابی یا کاوش‌های حساب‌ها را نگاشت و در آن تئوری اعداد را بنیان نهاد. گائوس توانست اعلام کند که با خط‌کش و پرگار موفق به ترسیم 17 ضلعی منتظم شده که نخستین پیشرفت در این زمینه پس از دو هزار سال محسوب می‌شد. بررسی‌های دانشمندانه او در علم نجوم سبب شد که در سال 1807م به ریاست رصدخانه گوتینگن برگزیده شود و با طرح برهان‌های ریاضی خود، مدرک دکترای خود را بگیرد. او در آثار خویش، برخی از دشوارترین مسائل حل نشده را حل کرد و مفاهیم و مسائلی را بیان نمود که تا یک سده بعد، الگویی برای پژوهش به شمار می‌رفت و هنوز هم دارای اعتبارند. آنالیز هندسه و عناصر بی‌نهایت کوچک، رشته‌های دیگری از ریاضیات بودند که گائوس به کاوش و مطالعه در آنها پرداخت و به کشفیات مهمی دست یافت. گائوس، در تاریخ علوم یکی از چهره‌های درخشان به شمار می‌رود و در ستاره‌شناسی نیز، الهام‌بخش بسیاری از منجمان برجسته می‌باشد. گائوس اکتشافات خود را طی سال‌های 1796 تا 1814م در نوزده صفحه که شامل 146 اکتشاف مهم بود، نگاشت که همین جزوه چند

صفحه&rlm&ای، گنجینه بزرگی بود که دانشمندان را به کلی حیران نمود. گائوس به افتخارات خود اهمیتی نمی&rlm&داد و طی سال&rlm&ها از خانه خارج نمی&rlm&شد. او تنها در طی 27 سال، فقط یک بار برای شرکت در یک کنگره علمی، مسافرت کرد. وی کشفیاتی نیز در نجوم دارد که او را به عنوان یک منجم مطرح ساخته است، شارل فردریک گائوس سرانجام در 23 فوریه 1855م در 78 سالگی درگذشت.

نواحی خلیج پارس در دوره های پیش از اسلام به ایران تعلق داشته است. ابن حوقل بغدادی در کتاب خود «صورة العرض» از این منطقه به عنوان دریای پارس نام می برد. شورای عالی انقلاب فرهنگی با توجه به هدف قرارداد هویت فرهنگی و تاریخی ملت ایران، روز اخراج پرتغالی ها از تنگه هرمز، دهم اردیبهشت را به عنوان روز ملی خلیج فارس نامگذاری کرد. مهمترین اسناد جهانی در تأیید مالکیت خلیج فارس: قدمت "خلیج فارس" با همین نام چندان دیرینه است که عده ای معتقدند "خلیج فارس گهواره تمدن جهان یا خاستگاه نوع بشر است". یونانی های باستان این خلیج را "پرسیکوس سینوس" یا "سینوس پرسیکوس" که همان خلیج فارس است نامیدند، از آنجا که این نام برای نخستین بار در منابع درست و معتبر تاریخی که غیر ایرانیان نوشته اند آمده است، هیچگونه شائبه نژادی در وضع آن وجود ندارد. در زیر به مهمترین اسناد جهانی در تأیید مالکیت خلیج فارس اشاره ای خواهیم داشت. - فلاویوس آریانوس که در قرن دوم میلادی می زیسته در کتابی که درباره جنگهای اسکندر نوشته بود از سفر دریاسالار ارتش اسکندر به دریای پارس نام برده است. وی این دریای پارس را به نام پرسیکون کایتاس نوشته است که همان خلیج فارس کنونی است. - استرابون جغرافی دان نامور یونانی که تا 19 پس از میلاد می زیسته است در نقشه های خود از همین نام برای دریای پارس استفاده کرده است. - کلودیس پتوله یا بطليموس جغرافی دان – نقشه نگار ریاضیدان و نویسنده قرن دوم میلادی در کتابهای نقشه های جهان خود که شامل 27 نقشه از جهان و کشورهای مختلف است نام دریای پارس را به نام پرسیکوس سینوس آورده است. وی امپراتوری شاهنشاهی اشکانی را به تصویر کشیده است. - کوین کورسیوس روفوس مورخ نامدار رومی که یورشهای اسکندر به کشورهای مختلف را به رشته تحریر در آورده است در قسمتی مربوط به ایران از دریای پارس به نام "اکوآرم پرسیکو" نام برده است که در پارسی امروزی به معنی آبگیر پارس ترجمه می شود. - ابوبکر احمد بن محمد معروف به ابن فقیه در کتاب نامور خود (مختصر البلدان) از دریای پارس به نام بحر فارس نام برده است. - ابوعلی احمد بن عمر در کتاب خود (الاعلاق النفیسه) از دریای ایران به نام خلیج فارس نام برده است. - در کتاب عجایب الاقالیم السبعه الی نهایی ا لعماره نام دریای ایران به صورت بحر فارس آمده است. - در کتاب المسالك الممالك ابن خردادبه بحر فارس مشهود است. - ابوالحسن علی حسین مسعودی مورخ نامدار در کتاب مشهور خود به نام مروج الذهب – التنبيه و الاشراف این دریای ایرانی را به نام حقیقی اش یعنی دریای پارس آورده است. - ابن المطهر المقدسی در کتاب تاریخ خود (البلد و التواریخ) نام دریای پارس را ذکر کرده است. - ابن حوقل در کتاب صورة الارض نام دریای پارس را آورده است. - المقدسی در کتاب احسن التقاسیم فی معرفه الاقالیم نام دریای پارس را نوشته است. - ابوریحان بیرونی فیلسوف بزرگ ایرانی در کتاب عظیم التفهیم لاوائل صناعه التنجیم نام دریای پارس را ذکر کرده است. - ابوعبدالله محمد بن محمد معروف به الشریف الادریسی در کتاب نزه المشتاق فی اختراق الافاق نام دریای فارس را به روشنی چند بار آورده است. - ابن بلخی در کتاب فارسنامه اش که یکی از مشهورترین کتب تاریخی است نام دریای پارس را آورده است. - یاقوت حموی در کتاب معجم البلدان نام دریای پارس را ذکر کرده است. - قزوینی در کتاب آثار البلاد و اخبار العباد و عجایب المخلوقات و غرائب الموجودات نام دریای پارس را آورده است. - ابوالفداء در کتاب تقویم البلدان نام دریای پارس را نوشته است. - شمس الدین ابوعبدالله محمد ابن ابی طالب در کتاب نخبه الدهرفی عجایب البروالبحر نام دریای پارس را ذکر کرده است. - شهاب الدین احمد بن عبدالوهاب در کتاب نهایت الارب فی فنون العرب نام دریای پارس را ذکر کرده است. - حمدالله مستوفی قزوینی در کتاب نزه القلوب نیز نام دریای پارس را آورده است. - ابن بطوطه در سفرنامه خود به نام تحفه النظار فی غرائب الامصار و غرائب الاسفار نیز نام دریای پارس را ذکر کرده است. - حاج خلیفه در کتاب کشف الطنون نیز از دریای پارس نام آورده است.